

nočníček

nepravidelný noční plátek Pepy Streichla

č. 1 / leden 2013

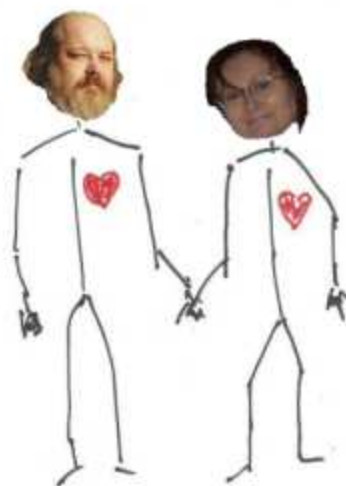

Tak a je to tady! Po tříleté pauze začíná opět vycházet můj novinářský noční plátek „Nočníček“. Poslední vyšel v prosinci roku 2009, pak jsem přestal psát, protože zdravotní problémy mě pořád nutily navštěvovat nejrůznější zdravotní zařízení, a najednou ubyla témata. Mohl jsem sice psát, a zkoušel jsem to, ale po napsání pěti článků jsem zpozoroval že se týkají jen těch zdravotních zařízení, která jsem navštěvoval, nebo šlo o laický popis mých zdravotních problémů. A doteď mě nenapadlo, o čem psát ve chvíli, kdy týden ležíte se stejnými lidmi v nemocničním pokoji a všichni jen chrápeme nebo probíráme průběh vlastní léčby. Jó kdyby se objevil nějaký vydavatel a nabídl vydávání zdravotního magazínu na křídovém papíru a milionový honorář k tomu.

Jó, jó, třeba nějaký Radek John ☺. Ale nikde nic, a tak se Nočníček odmlčel. A vstoupit po čase do stejné řeky je celkem fuška. Říkal jsem si: alespoň čtvrtletně, pak půlročně... Ovšem chyběl zápal, ale pořád jsem na to myslel. A nejen já, a za to vám velké díky. Začaly mi totiž chodit maily a známí, které jsem potkával, se pořád dotazovali: „Co Nočníček? Vyjde zase?“ A tak to bylo celé tři roky. V průměru asi tak pět až šest dotazů měsíčně. Pak jsem objevil facebook a na něm našel opět zalíbení v pravidelnosti. Denně jsem u něj proseděl asi tak hodinu, a ta mě dovedla k myšlence, že bych to zase s Nočníčkem zkusil. Ale hlavní impuls jsem dostal na mém posledním koncertu v Liberci 20. prosince 2012 v Experimentálním studiu. Tam se na Nočníček zeptal jablonecký kamarád Míra Klus a pak ještě jeden divák, ale impuls, na který jsem nejpyšnější, přišel ve vlaku cestou zpět do Ostravy, kdy mě oslovil neznámý muž: „Vy jste Pepa Streichl, že?“ – „Ano,“ nezapírám. A on v rámci všeobecné debaty pronesl: „Vyjde zase někdy Nočníček?“ A v tu chvíli jsem, ve vteřině odpověděl: „Příští rok.“ Takže díky všem a Nočníček je zde!

Foto: Ivan Bilemby Krejza

2 x pf 2013

PF 2013 STREICHLOVI

Ukázkou svých kreativně slaboduchých, zato opravdu vlastní rukou, čili od srdce, vyrobených PéeFek Vám chci popřát mnoho zdraví, štěstí a úspěšných počinů v novém roce. Vlevo láskyplné a dole přisrostlé PF 2013.

koncerty leden

12. ledna 2013

Ostrava

soukromá akce
18.00 h

25. ledna 2013

Nový Jičín

Jazz club
20.00 h

29. ledna 2013

Praha

soukromá akce
22.00 h

nabídka

I v letošním roce mám v plánu koncertovat jednak sám (zpěv, kytara, harmonika, stompbox) nebo i s přáteli, s duem Retro Blues, se kterým jsme odehráli v loňském roce asi 15 koncertů, anebo s harmonikářem Václavem Fajfrem, s nímž jsem se začal objevovat na společných koncertech od května 2012. Pořadatelé, máte-li zájem, napište: streichl@seznam.cz

kolegové

pohromadě na přehradě

Poprvé jsem tuto skupinu zaregistroval v nějakém hudebním časopise někdy počátkem devadesátých let. Páteří kapely je trojka, která to spolu táhne od prvopočátku až do dnešních dnů. Michal Krtička – zpěv, kytara, nyní i banjo a fukací harmonika. (Od něj jsem hned na jejich prvních koncertech, které jsem viděl, okoukal pár bluesových figlů.) Dále Ivan Jecha – zpěv, fukací harmonika, akordeon, elektrická kytara. A Iveta Kalátová z Bohdánkova – zpěv a perkuse. Hráli s nimi i další muzikanti, jejichž jména si už nepamatuji z důvodů muzikantské fluktuace. V poslední době to jsou baskytarista Vladimír Rusek, klarinetista a saxofonista Martin Fanta a nejnovější člen, bubeník Robert Švehla, který je dle vyjádření Ivana v poslední době největším motorem kapely. Hrál by prý ve dne v noci, sedm dní v týdnu,

a k tomu prý nutí i zbytek kapely. Naše přátelství bylo okořeněno společným přítelem, tehdy šéfem liberecké scény Experimentální studio, a myslím, že v té době i manažerem skupiny Pavlem Havlíkem, který mě pozval ke společné severočeské sňůře. Pamatuji si na koncerty v Liberci, Ústí nad Labem a Děčíně. Pár let nato se objevili na mnou pořádaném bluesovém festiválu Ostravan Blues, který se konal systémem jaro-podzim po dobu tří let někdy v polovině devadesátek v ostravském klubu Parník. V době mé nemoci jsme se míjeli až do roku 2008, přesně 23. srpna, kdy jsem hrál v severních Čechách v Hrádku nad Nisou na místním festivalu a kdy se na koncertě znenadání a překvapivě objevil Ivan Jecha, a tak jsme si spolu hned zahráli. Celou hodinu se mnou Ivan foukal na pódiu na harmoniku. A ke konci roku přišlo z Liberce pozvání ke společnému

vánočnímu bluesovému večírku, konkrétně na 20. prosinec. Těšil jsem se jako malý Jarda a dopadlo to nádherně. Každý jsme si zahráli asi hodinku a na závěr přišel jam u písně Blues o tchýni, která po všech sólech trvala snad patnáct minut. Nádhera! Tento večer jsem ocenil i tradiční kapelní nápad (tradiční proto, že už to bylo podruhé) kdy kapela, jmenovitě Iveta Kalátová z Bohdánkova, přinesla domácí bramborový salát a řízky pro kapelu a pro mě. (Diváci si měli donést řízky svoje.) A protože pomalu nastával vánoční čas a konec roku, tak se i trošičku oslavovalo, a to tak, že si už z toho večera moc nepamatuji. Takže už jen dodám, že Pohromadě na přehradě vydali CD „Je to tam“, které si (myslím, že celé) můžete poslechnout na Bandzone.cz, kde najdete samostatný profil bluesové skupiny, která se jmenuje Pohromadě na přehradě.

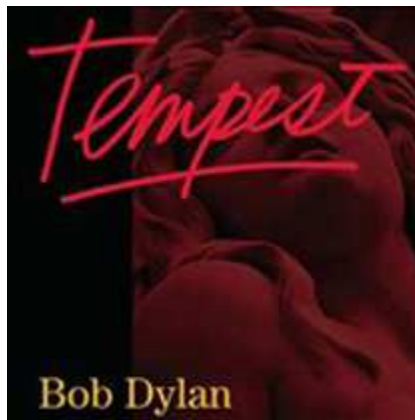
☺ trochu jako černý pasažér ☺

Na výše zmíněný společný prosincový koncert se skupinou Pohromadě na přehradě do Lidových sadů v Liberci na scénu Experimentálního studia jsem se vydal hromadnou dopravou, a to vlakem. Meteorologové hlásili sněžení, a tak jsem si na drsný sever netroufal autem. Pár dní předtím se začal na trase Ostrava – Praha zabydlovat nový spoj společnosti Leo expres – švýcarská kvalita. Měl jsem tedy na výběr, buď oním Leem, nebo další soukromou společnost Regio Jet, nebo rychlovlakem Českých drah pendolinem. Jenže se soukromými přepravci vznikl problém. S některými můžete cestovat do Pardubic, ale v Pardubicích musíte znovu k pokladně a koupit si nový lístek z Pardubic do Liberce, a totéž obráceně při zpáteční cestě... Takže z možné přepravy jsem vyškrtal soukromníky, a říkám si: pojedu pendolinem, ale ouha... Na pendolino mi nesesedla návaznost spojů, takže jsem si nakonec vybral obyčejné rychlíkové spoje, zakoupil zpáteční jízdenku a hurá na cestu. Do Liberce pohoda, místa dostatek, takže jsem ve vlacích dospával a klimbal. Náležitě odpočítat jsem dorazil do Liberce, odkoncertoval, trochu víc oslavil s vírou, že při zpáteční cestě to zase dospím. A druhé ouha... Z Liberce do Pardubic to šlo, ale z Pardubic do Ostravy malé zpoždění a pak vláček natřískaný až k prasknutí tak, že mi zbylo místo jen na schodech vagonu. Přesto jsem se cítil jako vítěz! Seděl jsem a nezaplatil místenku. Malý ale krásný pocit černého pasažéra☺

drobnosti

top cd 2012

Už pár let mailem glosuji v anketě Radia Proglas, kterou pořádá hudební redaktor Milan Tesař. Loni koncem prosince jsem anketní otázku dostal opět: které hudební album nebo která alba byste nominovali do pořadu Album roku 2012? Nemusel jsem se moc rozmyslet, protože nových CD mně přibýlo v loňském roce jenom třináct. Z toho jen pět jsem si koupil sám, zbytkem jsem byl obdarován. Výběr jsem zúžil, když jsem do oblasti nominovaných zařadil ty, které jsem si pouštěl opakovaně, víckrát. A nad touto pěticí jsem už zodpovědně přemýšlel. Nakonec jsem vybral tři, které jsem uvedl v odpovědi. A tady je pořadí: nejvíce jsem si loni pouštěl, a tím dokládám, že se mi fakt nejvíc líbilo, album Hotel v tiché ulici Lady Šimíčkové a Ivoše Cicvářky. Bez ohledu na to, že jsem v tomto případě „in“, protože se na albu podílím písní Muži. Na druhém místě jsem uvedl trojcédé Sedmdesát Jana Spáleného. Mohu přiznat, že v souboji s Hotelem v tiché ulici Spálený prohrál jen vinou toho, že vyšlo mnohem později. Nestačil jsem si ho tolikrát přehrát... A třetím nejhranějším albem naší domácnosti bylo Tempest Boba Dylana. Tak to byly mé tipy a s úplným výsledkem ankety vás seznámím, se svolením Radia Proglas, v únorovém Nočníčku.

po stopách V. I. Lenina

Ke konci loňského roku jsem na fejsbúku objevil dávného přítele z mladických let Josefa Kurasze. Hned v té chvíli se mi v paměti vybavilo hodně velice kamarádkých akcí. Pepa byl velmi věrný kamarád a obdivovatel mých písní a vzhledem k jeho funkci šéfredaktora novin Havířská pravda byl ochoten mediálně pomoci. Vymyslel třeba soutěžní písničkářský festival O hornický kahan. Bohužel nevyhrál jsem já, ale kamarád Míra Ludvík. Já jsem skončil až třetí. Festival skončil

průserem, protože nějaký skladatel lidové hudby, konkrétně dechovky, se urazil, poslal prý do soutěže skladby s aranží a v notaci a vyhrál nějaký brnkalista na kytaru. Pepa se bránil slovy o písničkářství, ale mistr tvrdil, že je písničkář taky. ☺ Dále Pepa vymyslel koncerty na akci Po stopách V. I. Lenina. Výstup horníků a svazáků dolu ČSA na Babí horu na slovensko-polském pomezí. Lenin prý tudy utíkal do Polska. V pátek výstup a třídní chlastání v hotelu. Srandovní akce i tehdy ☺.

český slavík

Tak byl vyhlášen Český slavík! Nehledal jsem a ani nehledám ve výsledcích své jméno, vím totiž, že se nikdy nemůžu objevit na nejvyšších příčkách této ankety. Trpím totiž hypsofobií (chorobný strach z výšek), a tak vím, že by se mi z toho umístění udělalo mdlo. Nedej Bože, kdybych to vyhrál, to bych určitě blil, čímž nechci nějak pomlouvat tuto anketu. ☺

černý humor (mediální)

Titulek na netu
Zprávy iDnes.cz
16. ledna 2010,
Přehled:

Na Haiti zatím pohřbili
15 000 mrtvých, do země
míří Hillary Clintonová a šéf
OSN.

Taky pohřbít?

Babia hora 1725 m. n. m.

drobnosti

cesty k písním

V posledním čísle **Nočníčku 12/2009**, jsem poprvé uvedl rubriku **Cesty k písním** a psal jsem o vzniku písně **Džbánky**. Takže po třech letech na tuto rubriku navazuji písní **Na poslední cestu**.

Už druhý den ležím na JIPce a pořád nevím, co se se mnou děje. Neovládám celou svoji pravou půlku těla. Konečně přichází doktor: „Máte mozkovou příhodu s postižením pravé strany těla.“ Konečně vím víc. Co to je? Nikdy jsem se s tím nesetkal, ani nevím, že nějaká taková nemoc existuje. Teď už vím a je to v prdeli. Do teďka mi vyznívalo slůvko „příhoda“ dost furiantsky. Znal jsem jenom veselé příhody. Nebo smutnější, ale s veselejším koncem. Ptám se, zda budu moci ještě hrát na kytaru. Doktor mlčí. Je to věčnost. Pro mě. Pak řekne: „Asi ne.“ A v této chvíli je pro mě ta moje příhoda mozková tragická. Následující týden rezignuju na svět. S nikým se nebavím, nemám chuť, nemám zájem. Jsem kripl. Po sedmi dnech, kdy za mnou chodí krásná pohybová terapeutka, se něco stane. Pohnul jsem palcem pravé nohy. Ona se usměje: „Vidíte, jde to, pomalu, ale jde.“

Od té chvíle se snažím cvičit – terapeutovat – víc, než mi doporučuje. Prakticky pořád, když nespím. **NEBUDU TRAFIKANT**. Prodávát v trafice odmítám. Cvičím, cvičím a cvičím. Občas se mezi nadějně vyhlídky a myšlenky připlete i beznaděj. Málo, ale přesto. Je tu. Chci raději umřít? Bráním se tomu tím, že vymyslím humorné formulace pohřební řeči. Najednou mě napadne „na poslední cestu vypral jsem si džíny“. Držím se toho a vzniká text písně **Na poslední cestu**. Neumím psát, budu se to muset

znovu naučit. Tak si text pořád opakuju v hlavě, abych nezapomněl. Druhý den píšu v hlavě muziku. Podle kytary, něco jako tabulatura v hlavě. Notaci bych si asi nezapamatoval. Za dva dny to mám. Po měsíci, když mě propustili z nemocnice do domácího ošetřování, tak první, co jsem doma udělal je, že jsem vzal do ruky kytaru a snažil se to dostat z hlavy do prstů. Po sedmi letech od oné chvíle sedím na pódiu s kytarou v ruce a hraju **Na poslední cestu**. Kytara psaná v hlavě se shoduje s kytarou, co právě teď zní, na 90 procent. Cítím se géniem.

A mozková **PŘÍHODA** se mění z negativa na příhodu s trochu furiantským happyendem. Na poslední cestu vyrazím přece jen trochu veseleji.

na poslední cestu

Na poslední cestu vypral jsem si džíny
chci mít prostě image
i v pohřební síni
Na poslední cestu vypral jsem si džíny
chci mít prostě image
i v pohřební síni
zbylo ze mě málo,
image, tělo, stín
i ta tvoje láska
to byl jen rajský plyn

Je tu vůbec někdo,
kdo má mě ještě rád
pak zastavím ten ventil
a dál blues budu hrát
Je tu vůbec někdo,
kdo má mě ještě rád
pak zastavím ten ventil
a dál blues budu hrát
Né že bych tu brečel,
to jen hubou melu
i poslední úctu
vzdáváte jen tělu

Publikováno v knize Michala Šandy a Ondřeje Bezra „... a to je blues“ (Antologie textů blues a o blues – Veduta 2010) a v elektronickém magazínu **Crossroads** č. 7/2012

jen tak

česká koruna

Asi mám v sobě zakódován pocit z mých předešlých životů, i když na reinkarnaci moc nevěřím. Ale pokaždé, když slyším, že česká koruna posiluje, tak mě napadne, v druhém plánu, Koruna česká jako historický státní útvar. Doba monarchie. A i když v mezinárodních finančních vztazích se vůbec nevyznám a v politických jen velmi okrajově, přesto vnitřně cítím, že obě verze významu české koruny vzbuzují naději. V tom druhém případě ale pořád chybí panovník, který by tuto naději potvrzoval svou majestátní osobností...

Politici v dobré společnosti

Nejnavštěvovanější weby roku 2009: 1. Freefoto, 2. Sexus, 3. Topolánek, 4. Paroubek, 5. Parlament ČR, 6. Porno-zadarmo, 7. Sexpornotv.

drobnosti

dinotický zámeček 1965

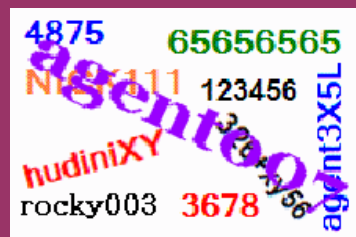
Kolem Vánoc a mezi svátky vysílala Česká televize záznamy národního hokejového týmu z nedávných mistrovství světa. Vždycky, když v TV evokují vzpomínky na starší MS, si vzpomenu na MS v roce 1965 ve finském Tampere. Tehdy jsem byl skoro šestnáctiletý kluk a tyto dny jsme strávili něco jako zimní či jarní společné školní prázdniny v Dinotickém zámečku u Halenkova. Byli jsme tam asi dvakrát a pokaždé v době hokejového mistrovství světa. Ale právě MS 1965 mi zůstalo v paměti. Ve společenské místnosti byla černobílá televize, v celé budově jediná a při každém utkání se kolem ní tlačilo asi třicet studentů se svými učiteli. A hokejové bitvy byly komentovány řevem tohoto davu. Už nevím,

kdo tehdy vyhrál. ČSR měla stříbro, ale v paměti zůstala hlavně vzpomínka na to, že jsme ostudně porazili na tomto turnaji Kanadu 8:0. Tu noc bylo v Dinotících, a myslím, že nejen tam, hodně ale hodně veselo. Do dneška si pamatuju to slavné datum 11. března 1965. Na tomtéž turnaji jsme porazili i další zámožský celek USA dokonce 12:0, ale ta Kanada je nezapomenutelná!

Kolik máš PINů, tolikrát jsi člověkem!

Na jediném mobilu 3x PIN, dvě bankovní karty, mail, webstránky, Facebook a další čtyři hesla a PINy na stránky, které navštěvuju! Kdo si to má pamatovat? Jak rád bych zase používal svoje jméno!

jsem VIP

Asi před dvěma lety jsem byl očkovan proti chřipce (myslím, že to byla ptačí), která byla provázena velikou mediální bublinou. Nedávno jsem si v tisku přečetl, že k očkování prý byl učiněn výběr 200 000 osob, kteří měli být očkovaní přednostně jako významné osobnosti pro fungování státu. U své obvodní lékařky MUDr. Martiny Petrové jsem byl vybrán a očkovan mezi prvními, čímž mě zařadila mezi ony významné osobnosti. A tak od oné chvíle jsem se stal VIP. No krása! Né? A málem jsem to přehlédl!

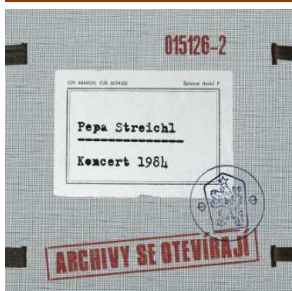

benefiční koncert

V době adventu se koná spousta charitativních akcí, ty velké jsou propagovány TV nebo v jiných médiích. Na druhé straně jsou menší akce připravované a konané s otevřeným srdcem a bez mediální pozornosti. Jednou z těchto akcí, na které jsem si zahrál, byla Vánoční benefice pro dětskou hemato-onkologii, která se uskutečnila 11. 12. 2012 v kulturně sportovním sále kliniky dětského lékařství fakulní nemocnice v Ostravě-Porubě. Hlavním pořadatelem a zároveň účinkujícím byl ostravský písničkář Václav Fajfr, dalšími hosty byli mimo mne Pěvecký sbor gymnázia Olgy Havlové, Nikol Sikorová a Ota Maňák, Porubští trubači a skupina Marian&333. Foto: Václav Fajfr se sborem a plakát.

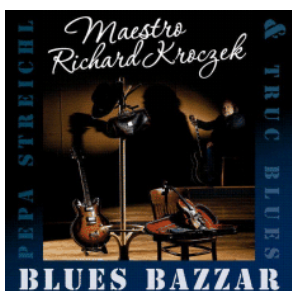
reklama a obchod

CD Koncert 1984, Pepa Streichl, EMI CZ a.s.

1) Dvacet pět 2) K svátku 3) Jak je ti 4) Zprávy 5) Svět v zrnku prachu 6) Minutu před půlnoci 7) Vojáci lásky 8) Gavirňa Blues 9) Beze jména 10) Polovina 11) Cici Blues 12) Nakreslím si 13) Bouraný dům 14) Džínová nevěsta. - Hraje Pepa Streichl – zpěv, kytara, harmonika
Záznam koncertu z roku 1984 v Orlové, restaurace Zátíší.

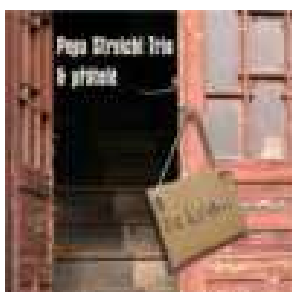
Cena 260,- Kč + poštovné

CD Blues Bazaar, Maestro Richard Kroczek st., Pepa Streichl & Truc Blues

1) Bílé blues 2) Alpaka boogie 3) Blues pro nás dva 4) Blues in G 5) Den kdy jsem tě ztratil 6) Alberta 7) Ostravice 8) Blues bazaar 9) Jülie, to ti chci říct 10) Tlusté blues 11) Chlap „prdelka“ 12) St. James Infirmary 13) Blues pro vrchního **Bonus: Julia videoklip**

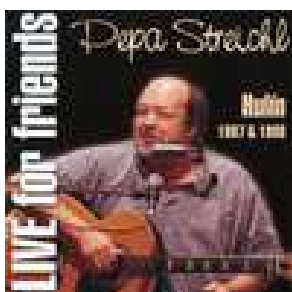
Cena 300,- Kč + poštovné

CD Za dveřmi, Pepa Streichl Trio & přátelé, Stylton 2007

1) Za dveřmi je žena 2) Dřina 3) Blues pro nás dva 4) Padesát dva týdnů 5) Bílé blues 6) Den kdy jsem tě ztratil 7) Ostravice 8) Včera 9) Tlusté blues 10) Oheň 11) Ostrava je černá ženská 12) Bicycle 13) Jülie, to chtěl jsem říct 14) Ještě se mi nechce 15) Na poslední cestu 16) Slova pro tebe 17) Džbánky

Cena 200,- Kč + poštovné

CD Live For Friends, Hulín 1987 & 1988, Blue Wave 2000

1) Moravské pole 2) Vojáci lásky 3) Zatáhni rolety 4) Co tě dnes učili ve škole 5) Chtěl jsem být zpěvákem 6) Až jednou dohraju 7) Hajcman blues 8) Vánoce 9) Koně se střílejí 10) Hrajem si, hrajem 11) Samota, samota 12) Mejdan s mistry 13) Džínová nevěsta 14) Gavirňa blues 15) Nakreslím si

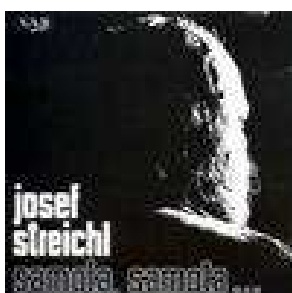
Cena 150,- Kč + poštovné

CD Pepa Streichl & Truc Blues, FT Records 1995

1) Tip Day 2) Mezi sny 3) Řeči 4) Času je málo 5) Cici blues 6) Tulácké blues 7) Love, láska 8) Došla vodka, došla cola 9) Domácí blues / Blues o tchýni 10) Waldemar 11) Zatáhni rolety 12) Rocasso 13) Blues o chlapech, kytkách a tak ...

Cena 150,- Kč + poštovné

CD Samota, samota ..., N.A.R. 1991

Pepa Streichl, ASPM (Spálený, Kalandra, Havlíček) a Richard Kroczek st. - 1) Samota, samota ... 2) Vojáci lásky 3) K svátku 4) Koně se střílejí ... 5) Džínová nevěsta 6) Moravské pole 7) Na nebi vyšla hvězda 8) Kamila 9) Vždycky když se stmívá 10) Jak je ti 11) Cyril 12) Na nebi vyšla hvězda 13) Miláčku, s tebou je mi tak akorát

Cena 150,- Kč + poštovné